

1 NOVEMBER 2020 – SÖNDAG EFTER ALLA HELGONS DAG

Präst: Lennart Marklund

Vårt evighetshopp

Döden, som en naturlig och smärtsam del av livet!
Denna sentens blir ju sällan så tydlig som just denna helg.

När vi tänt ljus på våra anhörigas gravar.

Och just i år när vi dessutom påminns om livets skörhet på grund av pandemin som begränsar våra livsutrymmen, och som oroar oss för denna smitta som kan vara dödlig.

Som en stöttande spaljé vänds våra blickar idag, på söndag efter Alla helgons dag, mot det som bär oss i vår rädsla, sorg och saknad; "Vårt evighetshopp!" Som är temat för dagen.

När vi har våra begravningsgudstjänster i kyrkan så brukar jag tänka att vi har tre syften med dem; att hedra och minnas den som dött, att överlämna honom/henne i Gud händer och för att påminna oss om det evighetshopp vi har i vår tro.

Och det hoppet tänker jag att vi ofta behöver påminna oss om. För rädslan för döden kan ju ligga nära till hands, och gripa tag i oss.

Går jag till mig själv så kan jag känna mig rädd för själva smärtan i dödsprocessen. Att det ska göra ont att dö och att jag ska tvingas uppleva att mina kroppsliga funktioner slutar att fungera.

En annan kan vara rädd för att förlora sin värdighet eller integritet.

Ytterligare någon skräms av tanken att den egna identiteten kommer att upphöra att existera. Man är rädd för att inte finnas, för att det är bortom all kontroll.

Någon kanske är mest rädd för att glömmas bort.

Att efter hand suddas ut ur andra människors berättelser.

Att inte längre vara kända vid namn.

Två generationer fram är jag bristfälligt hågkommen.

Om tre generationer är jag bara ett namn på en gravsten, om jag ens har någon.

Om fyra generationer är gravstenen borta och jag har fått lämna plats åt någon annans människas kvarlevor.

Ja, det kan finnas många orsaker till att rädslan för döden griper tag i oss.

Och när den gör det, så finns det en tanke, ett ord från dagens evangelietext, som kan få bära oss

Vid ett tillfälle får Jesus frågan om uppståndelsen. Och han svarar de lite kryptiska men upplyftande orden: "Gud är inte en gud för döda, utan för levande, ty för honom är alla levande."

Det här bibelordet värmer mitt hjärta.

Bibelordet spränger gränserna för min inskränkta förståelse för vad livet är. Det sätter in allt i ett större sammanhang!

Tid och rum viker undan för det som finns bortom tidens och rummets kategorier.

Om det här går det ju inte att säga så mycket, eftersom orden "utanför" och "bortom" i sig är tids- och rumsavhängiga begränsningar av det vi inte förstår.

Just därför är det skönt att ta sin utgångspunkt i hur Gud ser på mig. För Gud tycks döden vara som en hinna, skir och ljusgenomsläpplig.

För Gud är jag levande också när jag dör!

Och därför behöver jag inte fastna i min rädsla, eller i alla mina obesvarade frågor kring hur det är att dö, eller vad som kommer efter.

"Var inte rädd, det finns ett hemligt tecken, ett namn som skyddar dig nu när du går.
Var inte rädd, i sanden finns det spår"

Vi sjunger strax de orden i psalm 256.

Ett hemligt tecken, och ett namn som skyddar oss.

Genom Jesu död och uppståndelse, så är korset ett trotsigt tecken på att döden är besegrad.

Att den inte kan skilja oss från Guds kärlek och från det eviga liv som Gud lagt ned i oss.

Så när rädslan för döden gör sig påmind nästa gång, så kan jag lyfta fram korsets tecken som en påminnelse om att jag är, och kommer att vara buren, när det är dags. Av den som av kärlek gett mig livet.

För "den vi älskar", bär oss genom mörkret.

Bo Setterlind skriver:

*Den vi älskar bär oss genom mörkret,
genom sorgen,
genom livets natt och tomhet,
genom tvivlet.
Därför fruktar jag ej längre döden.
inte dödens skugga, inte ljuset bortom döden.*

*Ty att dö är att som barnet födas,
lika smärtsamt, lika ljuvligt kanske,
ingen vet
– som inte riktigt känner
någon längtan, något annat liv!*

*Lika självklart som vi alla föddes
skall vi alla en gång födas åter,
skall vi stå som barnet framför porten
till det ofattbaras verklighet.*

Amen!